

[Camre]

dets funktion, og behovet for denne indsats er så meget større, fordi verdensudviklingen kuldaster så mange af de vilkår, der betinger stabilitet og tryghed for menneskers tilværelse.

Det er her, forskellen på de borgerlige partier og socialdemokratiet træder stærkest frem, og det har vi fået klart demonstreret ved at sammenligne den finanslov, regeringen nu får igennem, med den klart forskellige finanslov, vi havde ønsket, og som vores helhedsplan af 1. september 1982 klart beskriver.

Det er som bekendt yderst begrænset, hvor meget regeringen har ønsket at inddrage socialdemokratiet i politiske forhandlinger. Det skal jeg på den ene side ikke beklage, fordi det ville ganske enkelt ikke være muligt at opnå et samarbejde med os om en politik, hvis virkninger vi er imod, og som vi forstår at regeringen har søgt sit flertal til at gennemføre til anden side. Men vi afviser ikke at forhandle med regeringen, hvis regeringen er indstillet på at føre en politik med et andet sigte, en politik, der tager hensyn til hele befolkningen, og som ikke skærper modsætningerne i vort samfund.

Regeringen baserer sig på støtten fra fremskridtspartiet og det radikale venstre, og det er regeringen naturligvis i sin gode ret til, men det må nu give anledning til mere end almindelig forundring, at en regering kan bygge sin økonomiske politik på det fremskridtsparti, som her har fremsat et helt alternativt finanslovsforslag, der trods alt ligger et ganske langt stykke fra regeringens. Det er et samarbejde, der ikke indgiver troen på den store stabilitet, og den eksisterer bestemt heller ikke.

I løbet af forholdsvis kort tid vil alle de negative virkninger af regeringens økonomiske politik slå igennem, når den vedtagne lovgivning fuldt ud træder i kraft, og vi er overbevist om, at de store forhåbninger, som vi erkender der endnu næres til regeringen i nogle kredse, meget snart vil blegne.

Jeg vil derfor slutte med at sige, at selv om det er vinter nu, så ser vi foråret i møde med fortrosthing – også om en anden politik.

Gammelgaard (KF):

Hvis man skal karakterisere resultatet af regeringens første hundrede dage, der er

overstået med denne uge, må det blive med ordene: et begyndende kursskifte. Det var også, hvad der var mest presserende, da regeringen trådte til. I udland og indland var der ved at brede sig det indtryk, at Danmark ikke ville gøre noget ved sine økonomiske problemer. Dette indtryk er nu afløst af en fornemmelse af, at Danmark vil gøre noget for at få sine underskud vendt til balance og overskud på en rimelig tid. Denne ændring er den halve vej til succes. Den hviler på, at regeringen har taget alvorligt fat på de offentlige besparelser og på indkomstpoltik.

Hvad angår de offentlige besparelser, er regeringen kommet igennem med langt hovedparten af sine udspil. Hvad angår indkomstpoltikken, er der vedtaget et lønstop, medens vi alle venter på, at parterne på arbejdsmarkedet følger regeringens politik op.

Alt dette ligger, som man kunne vente at det skulle ligge på indeværende tidspunkt, når hensyn tages til regeringens udspil og til folketingets sammensætning, ja, man kan sige, at det ligger bedre end venteligt. Det er derfor, at der i disse uger er tillid til, at Danmark vil gøre noget ved sine problemer.

Men den anden halvdel forestår. Det er for udgiftspoltikkens vedkommende dels et forsvar af statsbudgettet 1983, måske med enkelte stramminger, hvis det skønnes nødvendigt, dels en fortsat gennemgang af budgetterne for 1984 og for kommende år.

For indkomstpoltikkens vedkommende mangler vi at se overenskomsterne, men vi har lov at have en vis optimisme hvilende på den kendsgerning, at flertallet af dem, der skal have lønforhøjelser, er indstillet på, at de denne gang må være meget små.

Hvis disse to ting går i orden: yderligere besparelser af betydeligt omfang og en indkomststigning på maksimalt 4 pct. om året, vil kursskiftet være afgjort og også den anden halvdel af et varigt skifte virkeliggjort. Den danske stats kreditorer i ind- og udland og alle vi andre, der skal virke i Danmark og skaffe midler til Danmark, kan da se en trygere fremtid i møde.

Men samfundets økonomi er mere end den offentlige økonomi. Det er den enkelte borgers indsats og betingelser, der til syvende og sidst er afgørende. Derfor er et kursskifte baseret på udgifter og indkomster ikke nok, der må være gunstigere muligheder for arbejde, omsætning og produktion. Det er netop,